

tündér-
felöltöz-
tek.
bet a jó-
kon okult
oha sem
tánczolni.

“tekin-
szünnidei
iba ado-

K. Mór
ros.

őségének
pesten.

ek nyári
dött ősz-
ek részé-
számára
átvétele
smervén,
vívánunk
nyali szí-
mei közt
olják fel
kuporgó
t. Száz
ka fogja
ráti szí-

e mellett

eleki Géza
elnök.

rgó baesi
ő számra

maeum-épület.
pesten.

KIS LAP

... NEM HALLOTT SEMMIT. (Lásd a 350. lapon.)

XL. kötet, 22. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. május 31-én.

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —
(A „Sastoll”, „Pertibi vára” stb. szerzőjétől.)

MOST már könnyebben hatoltak keresztül az erdőn. Ösvény itt sem volt ugyan, de mégis mintha itt már sokszor jártak volna emberek. A sűrű bozót sok helyen ki volt vágva, a kidőlt fák elégetve, szét darabolva, ahol éppen utban heverték. Még egy jókora hegyen kapaszkodtak át, s amint a tulsó oldalra értek, ritkulni kezdett az erdő, végre ki is értek belőle s tágas völgybe jutottak. A völgy közepén durva gerendákból összerótt ház állott s még közel sem értek hozzá, már dühös kutya-ugatás hangzott. Nagyon kedves volt ez a fiuknak, tudták belőle, hogy fehér ember lakáshoz közelednek.

A házból csakugyan előjött egy öreg de izmos férfi, puskával a kezében. Mikor a jövevényeket megpillantotta, lecsitítá a kutyákat és Rudiék elébe ment.

— Te vagy az, Bond? Miféle kis esavárgókat szedtél föl?

— A gazdád öcsét, Ambrus.

— Micsoda? Nem szeretem az okatlan beszédet.

— Ez nem okatlan beszéd, szólt Rudi. Mi Karthy kapitány öcséi vagyunk és ez a jó ember mentett meg a vadaktól.

— Ejnye no, ez már furcsa! szólt az öreg. Minap, hogy bent jártam a kapitánynál, csakugyan hallottam, hogy várja a testvérét a fiaival. De hát hogy kerül ez a két fiu ide?

Bementek a házba s ott Rudiék röviden elmondták eddigi kalandjaikat, Bond pedig így szólt:

— Most már csak az a kérdés, mit tegyünk, hogy a leánykát megszabadítsuk?

— Nincs más hátra, mint hogy a gazdánknak mentül hamarább hírt adjunk a dolgról. A többit aztán ő majd jobban tudja.

— Akkor hát én mindjárt megyek hozzá. A fiuk itt biztos helyen vannak. Két óra alatt eljutok a tanyára.

S meg sem pihelve, fölkerelkedett és elment.

A két fiu teljesen meg volt azzal elégedve, hogy ebben az egyszerű pásztori házikóban pihenhet annyi fáradság és veszedelem után. A nagy izgalomban eddig minden erejüket megfeszítették és szerencsésen átvérgődtek a bajokon; de most ugyancsak érezték, mennyire ki vannak merülve. Most voltak először biztos hajlék alatt és mert most már nem remegtek, bőven ráértek, hogy arra is gondoljanak, milyen keserves pár napot éltek át.

— Csakhogy tul vagyunk rajta! szólt Rudi. Bizony nem adtak volna egy törött bicskát az életünkért, mikor ott voltunk a vadak közt, vagy mikor a haramiák megkötöztek.

— De Bond nem hagyott ám cserben, mondá Károly. Ő igazán sokszorosan megmentett.

— Már ez csakugyan derék cselekedet volt tőle! Nem is hittem volna róla, szólt a vén Ambrus.

— Miért nem? Olyan jó embernek látszik.

— Nem is mondom, hogy nem az. De hát furcsa ember nagyon, nem igen bizunk benne. Mit kóborol mindig a rengetegben? Élhetne köztünk rendes módon, de nincs maradása; minduntalan vissza tér a vadak közé; ott sem marad sokáig. Egyre csak az erdőt járja.

— Már azt ő tudja, miért teszi. Nekünk ugyancsak használt, hogy olyan jól ismeri a vadont és nem fél semmitől. Azzal a haramiával is el tudott bántani.

— Hm! Csakhogy ez nem tetszik nekem. Minden esetre vigyáznunk kell az éjjel. Azok a gonosz czimborák erre jöhetnek.

— De hiszen meg van kötözve.

— Igen ám, az egyik. A másik, mint beszélgették, elfutott. Azóta ez visszatért czinkosához és kiszabadította. No, sebj. Nekünk is van puskánk.

Még jó ideig elbeszélgettek az öreggel. aztán lefeküdtek. Nem puha ágyba, mert az bizony itt nem volt; de volt pokrócz és a két fiúnak ez most fölért akármelyik kis király ágyával.

Éppen elszenderültek, mikor kívülről erős kutyaugatás hangzott bele az éj csöndjébe. A vén Ambrus talpra ugrott, fogta a puskáját és kiment. A fiuk is fölriadtak. Rövid idő múlva elcsöndesedtek a kutyák s a vén pásztor vissza tért.

— Volt valami baj? kérde Rudi.

— Nem gondolnám, a kutyák nagyon nyugtalanok voltak ugyan, de úgy látszik, ok nélkül. Amott a hegyoldalon valami eltévedt idegen tehén legel. A

kutyáim nem szeretik az idegen jószágot, elugatják. De már lecsitítottam őket.

— Jó is lesz, ha aludni engednek, szólt Károly.

Ez a kívánsága azonban nem igen akart teljesülni, mert néhány percz múlva a kutyák még dühösebben csaholtak.

— Már kell valami hibának lenni, dörmögte a vén Ambrus. Az én kutyáim nem szoktak hiába nyugtalankodni.

Megint kiment s a kutyák elhallgattak. Az öreg visszatért.

— Nem látok semmi gyanusat. Majd reggel jobban utána nézek. Most már aludjunk.

Károly ekkor már aludt is, nem sokára az öreg is elszenderült, de Rudi nem tudott aludni. Ha azok a kutyák csakugyan nem szoktak ok nélkül nyugtalanzkodni, akkor mégis valami veszedelem lehet közel. Mert a kutyák alig pár perczig maradtak nyugodtan, aztán újra morogtak, meg-meg ugattak és újra elcsöndesedtek.

Mikor csönd lett, Rudi elszenderedett. Többször felriadt, meg újra elszenderült s így telt az éj egy része. Egyszer azonban megint nagyon erősen ugattak; de aztán erős tompa csattanások hangzottak, a kutyák vinnyogtak és elhallgattak. Most már történt valami. Rudi fölugrott és az ablakhoz sietett. Amit ott látott, arról hamarjában alig tudta, igazán látja-e, vagy csak álmodja.

Nem messze a háztól állt egy nagy szarvu állat, nyilván tehén. De milyen! Hiszen tehenet látott már eleget, de

olyat még nem, amelyik két lábon járt volna, legföljebb ha mesében. Pedig mégis az volt, valóságos szarvas tehén, maga után húzva rojtos farkát. És jött... jött lassan... egyenesen az ablak felé.

Rudi igazán nem tudta, mit tegyen. Káprázat-e, amit lát? Nem volt babonás, de mégis gondolt olyan formát is, hogy ez talán valami kísérteties szörnyeteg... ki tudja, miféle csodák vannak ezen az

A FEKETE KIRÁLY. (Lásd a 346. lapon.)

idegen földön... ha pedig nem az... akkor talán valami idevaló csoda állat, amelynek ő nem hallotta még a hírét s talán nevetséges is, hogy megjíjed tőle.

A két lábu szarvas jószág ezalatt egészen közel jött a házhoz és meg-megállt, mintha nézegetne, kémlelgetne. Rudi remegve vonult félre az ablaktól. A mély

csöndben aztán halotta. amint a rejtélyes látogató a ház mellett odább sétált a tulsó oldalra, ahol az ajtó volt.

— Nem jóban töri a fejét, akármi-

csoda, gondolá Rudi. Mégis csak felkötöm az öreget.

Föl is rázta, ami nem volt nehéz, mert a vén pásztor nagyon ébren aludt.

MAJÁLIS A NÁDOR-SZIGETEN. (Lásd a 346. lapon.)

— No, mi a baj?
 — Itt valami szörnyeteg jár a ház körül... nagy szarvai vannak...
 — Meghiszem. Az a kóbor tehén.

— Igen, de két lábon jár...
 — Almodtad fiam. Feküdj le és aludjál. Majd reggel elfogjuk.
 Ezzel lefeküdt és mihamar elaludt.

Rudi is bele nyugodott s most már azzal sem igen törődött, hogy olyasmit hallott, mintha az ajtót fészegetnék. De már arra megint talpra ugrott, mikor majd nem egyszerre két lövést dördült és nagy jajkiáltás hangzott. Fölebredt erre a vén Ambrus, de még Károly is.

— Csakugyan valami hiba van, szólta az öreg.

Sietett az ajtó felé, a fiuk utána. Az ajtót, melyet pedig este becsuktak, félig nyitva találták s amint kiléptek, ott feküdt a földön valami vagy valaki.

— Ime, a csoda szörnyeteg . . . a két lábu tehén, szólta Rudi.

— Két lábu, de nem tehén, szólta a vén Ambrus. A lábairól levált a tehén bőr . . . láthatod, hogy nadrág van rajta. Ez haramia. Ránk akart törni és már fölfeszítette az ajtót. Egy-két percz mulva legyilkolt volna.

— De hát ki mentett meg tőle? Valaki rálőtt, agyonlőtte . . .

— Akárki tette, igazságot tett. De magam is szeretném tudni.

— Azt könnyen megtudhatja, Ambrus bátya, mert én tettem.

— Bond! Hát te még itt vagy?

— Nem még, hanem már megint.

— Ugyan jókor jöttél meg. Megmentted az életünket. De hát mi történt?

— Nem sokat tudok róla. Eljártam a dologban, aztán siettem vissza, mert eszembe jutott, hogy azok a haramiák talán nyomunkban jöttek és ide találnak. Mikor amott a hegy oldalban voltam, hallottam a kutyák csaholását. Nagyon jól ismerem a kutyák szavát, tudom, mikor ugatnak csak egy vaktába és mi-

kor igazi ellenségre. Sejtettem, hogy itt baj van, de bizony még messze voltam. Közben a kutyák elhallgattak, ami jó jel is lehetett, de rossz is, ha a rablók leütötték a hű állatokat. Mikor közel jutottam, két lábon járó tehenet pillantottam meg . . .

— Én is láttam . . . mondtam is . . . de nem hitték, szólta Rudi. Magam is elhittem aztán, hogy talán csak a szemem káprázott,

— Aki járt a vadak közt, az mindjárt tudja, mi ez, szólta Bond. Ez a vadak egyik fortélyja, de a haramiák eltanulták. Állatbőrt öltenek magukra és négykézláb lopóznak a préda közelébe. Csak akkor állnak fel, ha azt hiszik, hogy senki sem látja őket. Mikor ide értem, ez a haramia már éppen fölfeszítette az ajtót. Rákiáltottam, ő pedig rám lőtt. Nem talált és újra lőni akart, de már ezt én sem vettem tréfára, hanem lőttem és elbukott. Most már lássuk kicsoda. Mozog, tehát még él.

Bond lehajolt és kibontotta a haramiát az állat-bőrből. (Lásd a 344. és 345. lapokon.)

— Nini! Ez ugyanaz, aki minket megkötözött, aztán később megszökött, szólta Károly.

— Gyanítottam, szólta Bond. Meg kell vizsgálnunk, veszedelmes-e a sebe?

— Fölösleges, szólalt meg dörögve a haramia. Nem veszedelmes, csak a lábam van össze zuzva, nem tudok ráállani.

— No, majd meggyógyítanak a börtönben, mondá a vén Ambrus. Most vigyük be a házba, majd bekötözöm a sebét a semmiházinak.

— Jó is lesz elvinni szem elől, nehogy itt találják a gazdák, szólta Bond; soknak okozott kárt, bosszúságot; valamelyik ha meglátja, hirtelen haragjában bizony hamar főbe lövi.

— A gazdák? Hát azok hogy kerülneek ide? kérde az öreg pásztor.

— Már utban vannak, egész kis csapat. Ha nem csalódom . . . már hallatszik is a lovak dobogása. Karthy urnak nem volt nyugta, csakugyan még az éjjel utnak indultak.

— Melyik Karthy urnak? Az apánknak? Ő jön? kérdeék a fiuk.

— Igenis, ő jön, meg a bácsi és még vagy tiz jó barátjuk.

A két fiu ugrált-tánczolt örömeiben és nyakába kapaszkodott Bondnak.

— Igazi őrangyalunk! Oh, milyen örömnünk lesz. Soha sem fogjuk meghálálhatni, amit velünk tett.

— Nem is szükséges. Nem nagy dolog.

A vén Ambrus azonban mást gondolhatott, mert erősen megrázta a Bond kezét.

— Derék dolog, amit tettél. Nem tudom miért tetted, de jól tetted. Sok furcsát beszélnek rólad, hogy félvad csavargó vagy, sokan nem szeretnek . . . no, semmi közöm hozzá . . . de ezt jól végezted.

Bond szomorú mosollyal vonogatta a vállát.

— No, vigyük be ezt a rablót ficzkót, ne legyen itt utban.

Bevitték és egy kis kamrában lefektették, az öreg Ambrus pedig ott is maradt mellette és kimosta, bekötözte a

sebét, mert most már nem a gonosz rablót, hanem csak a szenvedő embert látta benne.

Ez alatt nagy zaj hangzott a ház előtt, lódobogás, kiáltozás, ujjongás. Vagy tizenkét lovas érkezett, mind fölfegyverezve, legelől pedig a két Karthy testvér. A fiuk ujjongva kiálták:

— Apa, kedves apa!

Nagy volt persze a viszontlátás öröme s jó ideig tartott, míg a fiuk és atyjuk elmondták egymásnak kalandjait. A fiuknak elmondta atyjok, hogy mikor ott a tengerparton reggel fölértek és nem találta gyermekeit, eleinte azt hitte, hogy csak elsétáltak valahova közel, kereste őket, persze hiába s a vele volt tengerész a nyomokból mégis kiderítette, hogy maorik jártak ott, kétség kívül azok rabolták el a gyermekeket. Karthy ur utánok akart rohanni, de a tapasztalt hajós így szólt:

— Az teljesen hiába való volna. Mi ketten-hárman, fegyvertelenül, mit tehetnénk? Legokosabb, ha sietünk a kikötővárosba. Onnan majd lehet valami segítségről gondoskodni. A kikötő nincs messze; ha jól evezünk, fél nap alatt oda érünk.

Ez csakugyan a legjobb tanács volt. A kikötőt szerencsésen elérték és mert ott az emberek a hajó érkezését várták, ott volt Karthy kapitány is, aki tudta hogy testvére és ennek gyermekei ezzel a hajóval jönnek. A zátonyra került hajó helyett csónakon vergődtek be az utasok; de a két Karthy testvér így is örült, hogy azonnal találkozhatott. A megszorodott apa persze rögtön meg-

mondta, milyen veszedelemben jutottak gyermekei.

— Akkor siessünk a tanyámra, szólott Karthy kapitány. Az félig-meddig abban az irányban van. Összehívom a szomszédaimat és legott megkezdjük a kutatást.

A szomszédok össze is gyültek, mert ilyen bajban a telepítvényesek készséggel segítik egymást. Éppen azon tanakodtak, merre induljanak, mikor Bond megérkezett a hirrel, hogy a két fiu ott van a pásztor-tanyán.

— Ó, hogy Bella nincs veletek! sohajtá az apa.

— Persze baj, mondá Rudi. De hát lehetetlen volt őt is azonnal megszabadítani. Hanem azért nem kell nagyon busulnunk, neki nem lesz baja. Mondta Bond barátunk előre és magunk is láttuk, mily nagy tisztelettel bánnak vele.

— No, csak nem kell nagyon elbizakodni annak a csavargó Bondnak a szavára, szólott közbe egy izmos termetű telepítvényes.

Rudi szinte elvörösödött haragjában.

— Már pedig én bizom benne, mert eleget tapasztaltam a jóságát. Háromszor is megmentette az életünket és napok óta fárad, küzd értünk.

— Szép tőled, fiacskám, hogy ilyen háladatos a szived, de alkalmasint tévedésben vagy. Nem a ti szép szemetekért

tette őt, hanem mert szüksége van pénzre és jól tudta, hogy jutalmat kap, ha ide hoz titeket.

— Ebben még nem látok semmi rosszat, szólott közbe a fiuk atyja. Bizonytalán meg is érdemelte a jutalmat

nem köll neki semmit adni, míg a kis leányt is ki nem szabadítjuk. Miért hagyta ott? Ó, ismerem én ezt a fufangos kópét! Össze játszik a vadakkal, akik neki atyja-fiai. Nem különb egy csöppel sem a leggonoszabb maorinál.

Épen ekkor lépett oda Bond és nyugodtan, de határozottan mondá:

— Hallom, uram, hallom, miket beszélsz rólam. De nem komoly férfi az, aki nem ura a szavának. Hát mi gonoszságot tudsz felölem? Mondd!

— Majd mondom, ha akarom. Nem számolok minden csavargónak, aki a rengeteget bujja a helyett, hogy becsületes munkával keresné kenyerét.

Bondnak a szemei egy pillanatra veszedelmesen villogtak: de aztán megint csak nyugodt lett és majdnem szomorúan rázta a fejét.

— Roszul mondtad, szólott aztán. Hogy itt bolyongok a rengetegben, az igaz, de ami kevésre szükségem van, azt becsületes munkával szerzem meg.

— Akkor hát úgy látszik, gyakran akad ilyen

mentő szereped, mint most, amiért jól megfizetnek.

— Hála Istennek, nagyon ritkán. De

és én szívesen meg is adom, akármit kíván.

— Én pedig azt mondom, hogy addig

akár ritkán, akár gyakran, megint tévedsz.
Halottad-e valaha, hogy megfizetett valaki,
amiért megmentettem? És azt hiszed,
elfogadnék valamit e szegény fiuk meg-
mentéseért? Roszul hiszed. Igaz, majd-
nem mindig a rengeteget járom, csak
néha-néha vagyok pár napig, pár hétig
ott a városban, nyugodt hajlék alatt;
szegény is vagyok, de mégis gazdagabb,
mint az, aki azt hiszi, hogy ha jót tett,
fizetést várhat érte.

(Folytatása következik.)

MAJÁLIS

A NÁDOR-SZIGETEN.

(Képpel a 341. lapon.)

ÉLVEZTÉTEK mindnyájan a
Városerdőt s a zugligetet —
S tán csak hirtől ismeritek
A félig vad Nádor-szigetet.

Jani, Gábor megbízható
Evezősök az ismert vizen.
Három csolnakos rajunk lesz,
Kényelmesen elférünk tizen.

Kosarunkban bőséggel van
Mindenféle elemózsia,
Bár vad szigeten leszünk is:
Am a rajnak lesz mit falnia.

És most gyorsan sorakozzunk!
A raj élén majd Gábor vezet,
És a végén Jani örzi
S védi a víg vízi menetet!

Igy van rendjén: a vonalban
Jani első, s Gábor harmadik.
»Evezőt le!» S im megindul
Szép sorjában a három ladik.

Heje huja! Zengő ének,
Vidám zaj és gyermeki kacaj!
Igy ér el a zöld szigethez,
Igy is köt ki a városi raj.

Szerte vólva szed virágot
A leánykák röpké serege;
Koszorút köt, s tüzi, fűzi
Jó Mariska néni fejibe.

A fiuk métázva futnak,
Száll a labda s hátat döngve üt...
Szóval: jókedv és ujongás
Hangozik a zöldben mindenütt.

Elfáradtak, megchezték;
Kosár nyílik — bőség kosara.
Bőség szarva hullat kincset,
De jobb izü dolgokat soha!

Lakozást követi álom,
Az álmot kör-táncz és vig dana,
Este van, csolnakra szállnak,
S mind boldogan térnek most haza.

A FEKETE KIRÁLY.

(Képpel a 340. lapon.)

SÖPPET sem veszem rossz neven, ha
ugy hamarjában, amint ránéztek,
el sem hiszitek, hogy ez is király. Vagy
ha éppen elhiszitek is, hát azt gondol-
játok, hogy csak afféle vad szerecsen törzs-
főnök, akít inkább csak csufolnak ki-
rállynak, mert csak éppen olyan vad
ember, mint a többi fekete népség, a
birodalma pedig annyiból áll, hogy ahol
sivatagon kóborol és tanyát üt, hát
ott van az országa, amig odább nem
vándorol. Mert ilyen is van az afrikai
fekete népek közt.

De hát ez a fekete király mégsem
olyan, hanem igazi király, még pedig

igazán hatalmas. És még nem is valami pogány, hanem jó keresztény, még pedig nem is olyan, akit csak mostanában térítették meg. Az ő fekete népe is jó keresztény, a legeslegrégibb keresztény népek egyike, úgy hogy az európai keresztény népek között is alig van régibb. Csakhogy sokáig nem igen tudott a világ semmit erről a fekete keresztény népről, mely elzárkózva a világtól, csendesen élt sok száz esztendeig és bizony szintén keveset tudott arról, hogy vannak Európában nagy nemzetek, melyek szintén keresztények.

Ez a fekete keresztény nép Afrika keleti részének egy nagyon hegyes vidékén él. Az országának neve Abisszínia vagy Habes. (Keressétek meg a térképen.) Ha Afrika térképét nézzük, kicsi darab földnek látszik, de valósággal nagy darab föld az, nagyobb a mi magyar hazánknál, mely pedig nem kicsiny ország. Nagy hegységek környezik, s bent az országban is nagy heglánczok húzódnak keresztül-kasul, de közben aztán termékeny völgyek nyulnak el. Ezek a nagy hegyek pedig igen jól védik meg az ott lakó népet minden ellenségtől. Mert köröskörül csupa olyan néptörzsek élnek, melyek ellenségei az abisszíniai népnek. Egyik oldalon vannak a mohamedán arabok, másikon a pogány vad négerék, az igazi szilaj vadak, akik közt csak most kezd meg-megfordulni egy-egy bátor európai utazó. Ezek a vad törzsek azonban jobb szeretik a sik pusztaságot s tőlük az abisszíniaiak meglehetősen nyugodtan élhetnek hegyeik közt.

Mikor és hogyan kerültek oda, azt ők maguk sem igen tudják és az sem egészen bizonyos, mikor tértek a keresztény vallásra. Nagyon régen, több mint ezer esztendővel ezelőtt történhetett az és az európai népek semmit sem tudtak felőle. Mert közbe jöttek a mohamedán hódító népek és ellepték köröskörül a földet azon

a tájon, csak az abisszíniai hegyek közé nem birtak benyomulni.

Ott éldegéltek tehát csendesen a fekete keresztények a maguk jókora országában és nem törődtek a többi világgal. Volt mindig egy fő-főkirályuk és e mellett az egyes tartományoknak még külön királya is. Most már az egész országnak csak egy királya van, az, akit a képen láthattok s a kinek *Menelik* a neve.

A külseje bizony nem valami nagyon királyias, korona helyett kendővel van a feje bekötve és egyszerű köpönyeg lóg a vállán. A népe sem valami nagyon pompás, mert a sok száz esztendő alatt, a míg a világtól elzárkózva éltek, bizony el is maradtak a világtól. Most is éppen olyan egyszerűek, tudatlanok, mint sok száz esztendővel ezelőtt és nem is igen szeretik, ha európai emberek járnak az országban. De *Menelik* király azért mégis hatalmas király s azon a tájon nincs hozzá fogható. Keresik a barátságát az európai emberek, kik arra felé vetődnek és vele könnyebb is boldogulni, mint a többi afrikai fekete királyokkal, akik nem igazi királyok.

Néha-néha *Menelik* király követséget is küld Európába s ezek hirt visznek innen, hogy a fehér keresztények országában mit láttak. És lassanként majd valamikor a fekete király népe is hozzá fog talán látni, hogy tanuljon, mivelődjék és méltó társa legyen fehér testvéreinek.

BOMLOTT SZAVAK.

— Szedjétek rendbe! —

Százflórda — Rabnalg — Tagula — Sägtaku — Töröktücs — Lengyeaks — Vegyárszemesep kehelyész Cselő. — Neketilye elesz ik albámannu Gyalu.

KUTYA MACSKA HÁBORU —
ÉS BÉKE.

»NE INGERKEDJ, rontom-bontom!
Ne ingerkedj ciczca, mondom!
Mert még sose láttál olyat...
Csak a fületem karmoljad!«

»Mérgeskedhetel, barátom!
Itt ülök a magas ágon;
Kedvem tartja: bogarászok,
Egerészek, karmolászok.«

»Kedved tartja?« Egyszerre hopp!...
Kullancs kutya nagyot ugrott,
Éles foga közé kapta
Czirnos farkát, el se hagyta.

»Ugy-é? ... megfogtalak végre!«
»Kullancs bácsi! ... Jaj, az Égre! ...
Egy életem, egy szál farkom,
A farkamat sokra tartom!

Az Ég hallja beszédemet:
Nem bántalak többé téged,
Veled nem is ingerkedem,
Magamat jól viselendem!«

Kullancs morog: »Hordjon a szél!
Bár az, amit macska beszél,
Rágott csontnál nem ér többet —
Ám vidd arrébb rosz sleppetet!«

A BÜSZKE VENDÉG.

(Képpel a czimlapon.)

MADÁRKA elhallgatott, őzike és más vad elbujt és mind csodálkozott. Micsoda nagy láрма veri föl az erdőt! Itt messze a vadonban, a meredek sziklák közt, ahol eddig ők oly békességesen éldegéltek! Legföljebb ha az erdész látogatott el néha ide is, de az nem csapott zajt, nem riogatta az erdő lakosait. De nem is volt olyan széles jó kedve, mint azoknak, akik most törtetnek ott végig.

Mert ez a vig csapat nagy gyermek-sereg volt, melynek régi vágya teljesült. Egész napi nagy kirándulásra mentek a közel hegység legmagasabb, legszebb pontjára. Egy-két tanító, nevelő is kísérté őket, a nagyobb fiúk az elemőzsiás kosarakat vitték felváltva s az egész csapat ujjongott, dalolt, vígan volt, amint illik majálison.

Azaz mégsem volt mindenki vígan. Leghátul, már nem is a sorban, hanem elmaradozva kullogott a csapat után egy leányka, akinek inkább sirásra, mint nevetésre állt a szája.

— Ne siessetek hát oly nagyon... hiszen ráériünk... ez borzasztó!

Hallották-e, nem-é, de biz azok csak haladtak szaporán előre. Egy meredek szikla oldaláról lekiáltott egy fiu:

— Siess, Aranka! Nem várhatunk rád!

És ez az utolsó fiu is eltűnt. Aranka pedig, amint a sziklához ért, nemhogy megpróbálta volna a kapaszkodást, hanem kimerülten dőlt a földre.

— Nem bírok tovább menni!

Azon kezdett tűnődni, mi lesz most már vele, mikor a kíséző tanítók egyike visszatért, hogy utána nézzen, mert észre vette elmaradását.

— Már nagyon fáradt vagy, ugy-e? Lám, mire való volt büszkélkedni? Figyelmeztettünk, hogy nem bírod ezt a nagy gyaloglást. Most már jönnöd kell tovább.

— Nem bírok... nem lehet.

— De itt nem maradhatsz...

— Nem tehetek róla... nem mehetek tovább...

Ez már nagy baj volt a tanítónak is. Itt nem hagyhatja magára; de neki meg mennie köllene a többivel, mert ott is szükség lehet rá. Bizony nem igen tudott volna mit csinálni, ha arra nem jön egy izmos férfi, akiben mindjárt ráismeretek az erdőszre s aki hamar megértette a dolgot.

— No, lehet a bajon segíteni. A tanító ur csak menjen a többiek után, ezt a kisasszonykát majd én elviszem a házamba. Amott van annak az erdő s hegynek a tövében. Vissza jövet majd nézzenek be oda, aztán haza viszik.

Ennél okosabbat hiába kerestek volna s a tanító meg is köszönte szépen. Aranka nem köszönte meg. Természetesnek ta-

lálta, hogy segítenek rajta. És ha segítenek, bizony segíthetnének igazán: haza vihetnék!.. Mit csináljon ő egész nap ott abban az erdősz-lakban? Ott talán még pamlag sincs, amelyen megpihenjen.

Ezt azonban egyelőre csak gondolta, mialatt az izmos erdősz fölkapta és karján elvitte a házig. Csakugyan nem volt ez fényes palota, hanem szerény erdősz-lak. A ház előtt két fiu játszott. Biz' azok sem voltak bársonyba öltözve, sőt még a cipőt sem koptatták, mezitláb is járhattak ott az erdőségben, nem látta azt senki. Az ajtóban egy leányka állt, nyilván a testvérök. Mind a három gyermek nagyot bámult, mikor apjuk az idegen kisasszonykával megjelent.

— No gyerekek, vendéget hoztam, szólt az egész jókedvűen. Itt lesz estig, hát mulattassátok. De most egy kicsit hadd pihenjen még.

Bevitte a szobába s ott leültette. Csakugyan nem pamlagra, hanem igen közönséges székre s nyájasan mondá:

— Igy ni! Most már nincsen semmi baj, ugy-e? Itt jó lesz, ugy-e?

Aranka körül nézett. Biz ez nagyon szegény szoba volt, nem olyan, mint otthon az övék. Fitymálva vonogatta a vállát:

— Nincs más szobájok, ahol egy kicsit pihenni lehetne a pamlagon?

— Már az bizony nincs. Mi nem érünk rá, hogy divánon hevergessünk, nem is szegény erdősznek való az. Hát már csak be köll érnie nálunk azzal, ami van. Még is csak jobb itt, mint sehol.

— Az ember nem lehet sehol, mondá Aranka fél vállról s nagyon bölcs kèppel. Akárhhol van, valahol mindig van.

Az erdész jó izüen nevetett.

— Nagyon bölcS beszéd, ámbár hogy kevés hasznát látom. No, de most dolgom után nézek. Mulassatok gyerekek szépen ebédig.

Ez azonban nem volt olyan könnyü dolog. Az erdész gyerekei mindjárt készek lettek volna rá, de Aranka nem mozdult a székről. Még fáradt is volt, az igaz, de meg egy csöpp kedve sem volt játékba keveredni ezekkel a mezitlábás gyermekekkel. Meg is mondta nekik, hogy húzzanak csizmát.

— Az nekünk most nem köll. felelt Jóska, a nagyobbik. Itt az erdőben bizony nem sok czeremóniát csinálunk, a csizma pedig pénzbe kerül.

— Haha! Talán nincs is csizmátok?

— Van bizony, szölt a kisebbik Ferkó. De azt vasárnapra tartogatjuk, mikor bemegyünk a faluba.

— No, az szép. Hát még sem vagytok egészen vad emberek.

A három testvér kissé bántódva nézett össze, az apjuk pedig az ajtóban alighanem hallotta ezeket, mert beszölt:

— Gyerekek, ne vitatkozzatok a vendégekkel, inkább keressetek neki valami szórakozást.

A kis Ferkó, aki nagyon barátságos fiu volt, mindjárt utána is látott.

— Ha még fáradt és nem akar sétálni, hát elhozom a mi ritkaságainkat. Van ám itt sok szép a hegyekben. Találunk megkövesedett csigát, kagylót, csodálatos taplót . . . meglássá, milyen szép!

Előhozta kincseit és magyarázgatta:

— Ez bugó csiga. Ha bele fuj és a füléhez tartja, hallhatja, hogy bug.

Erre csakugyan kíváncsi lett Aranka, a füléhez tartotta és hallgatózott, de bizony nem hallott semmit. (Lásd a képet a ezimlapon.)

— Eh, ostobaság!

S ezzel földhöz csapta, ugy, hogy a megkövesedett csiga darabokra tört.

— Oh, már ugyan mért törte el!? zugolódott a kis Ferkó. Ha tudtam volna, inkább meg sem mutatom.

— Ez csunyaság! szölt a szintén boszus Jóska.

— Mit pöröltök, gyerekek? szölt be az apa. Ha nem tudtok szépen meglenni, inkább menjetek ki. Elég, ha Juliska ott van.

A fiuk nem mondatták ezt maguknak kétszer. Kiszaladtak és be sem néztek többé a vendéghez. Aranka pedig nagyot nevetett.

— Csakhogy elmentek, ki nem állhatom az ilyen ostoba fiukat.

— Oh kérem . . . az én öcsém nem olyan ostobák, szölt Juliska.

— Tudom már én. Nos, hát téged hogy hívnak?

— Juliska a nevem.

— Jaj, milyen közönséges név! Az én nevem Aranka . . . tudod, Aranka kisasszony.

— És hogy került Aranka ide a hegyekbe.

— Mondtam, hogy Aranka kisasszonynak szólitanak.

— Bocsánat, nem jár rá a nyelvem, mert itt az erdőben nem igen sétálnak kisasszonyok.

— No hát tanuld meg. Nem szeretem az olyan parasztos beszédet.

Megint beszólt az apa:

— Juliska, ne alkalmatlankodjál a kisasszonynak, ha nem szeret veled lenni.

Ezt meg Juliska követte szívesen és kiszaladt a szobából.

Aranka egy ideig ezt sem bánta, de mikor már nagyot pihent, megunta az üldögélést és kiment a ház elé. Tanakodva nézegetett szét, mihez fogjon.

Egy nagy fát pillantott meg, melyhez létra volt hozzá támasztva.

— Fölmegek erre a fára.

De amint megindult, az erdész felesége meglátta.

— Ne menjen oda fel, az a létra nem áll erősen, megbillenhet.

— Már pedig én fölmegek.

— De az uram nem engedi azt a gyerekeknek!

— Bánom is én! Nekem nem parancsol, én azt teszem, ami nekem tetszik. Most pedig ez tetszik.

Mégsem tehettem azonban meg. Mert valaki karon fogta, még pedig maga az erdész, aki így szólt:

— No, már megelégetem. Ilyen vendégre nincs szükségem. Menjünk csak vissza, a honnan jöttünk.

Aranka hamarjában nem is értette. Az erdész pedig gyors léptekkel ment és vonszolta maga után Arankát, aki végre ijedezve szólalt meg:

— Hova megyünk?

Az erdész nem felelt, csak vonszolta tovább. Végre eljutottak éppen arra a helyre, ahol Aranka elmaradt a társaitól s az erdész jószíviuen segített rajta.

— Itt talán jobb helye lesz, mint a

szegény ember házában, hát csak legyen itt, vagy menjen ahova akar.

És ott-hagyta.

Aranka úgy elképedt, hogy hamarjában azt sem tudta, mi történik vele. Aztán szétnézett, csakugyan igaz-e, hogy ott van egymaga a vadonban. Ott volt csakugyan. Mit tegyen, hova forduljon? Itt maradjon egész nap étlen-szomjan? És hátha valami vadállat jön... vagy rabló... rettenetes!

Egy kis ideig csak álldogált ott, aztán hangosan kiáltozni kezdett. Talán még nincs messze az erdész, vissza tér. Nem tért vissza.

— Oh... mit is tettem... megharagítottam őket... milyen együgyüen dölyfösködtem csak azért, mert szegény emberek!... nem tehetek egyebet... oda kell vissza mennem.

A kétszeri járásból már tudta az utat, tehát neki iramodott és végre ismét ott volt az erdész-lak előtt. Most már nem azt nézte, milyen szegényes házikó. Csak azt leste szívdobogva, van-e ott számára menedék. Az erdész ott állt az ajtóban és keményen nézett rá. Ő pedig szégyenkezve, félig sirva mondá:

— Ó, szépen kérem... bocsássanak meg... megbántottam... már belátom, nagyon megbántam.

— Az más, akkor bejöhét. S ha még valaha rászorul, ne felejtse el, hogy a ki jótettet élvez, még ha a legszegényebb embertől is, hálát és köszönetet mutasson, nem pedig lenéző kicsinylést, mert a szegény ember szivessége is becses ajándék annak, aki rászorult.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XL. kötet 19-dik számában közölt karika-rejtvény megfejtése:

Az idő eljár, senkire nem vár.

Helyesen fejtették meg: Dienes Mariska, Pásztor Bódogh Ibolyka, Kutas Margit, Tenner Irén, Bernáth Emil, Dezső és Géza, Subert Elza és Zolti, Mangold Irén, Weiss Elise, Leskó Irénke és Piroska, Vadas Zoltán, Roth Rudolf és László, Havas Miklós, Redlich Kornél, Baranyay Gizella, Szinyey Rózsika, Hegyessy Jolán, Moser Ferencz és Miksa, Szántó János (részben), Endresz Juliska, Weisz Ottó, Sugár Katicza és Márta, Mocsári Rózsika (kinek az írása? F. b.), Schlichter testvérek, Grossmann Ferencz, Roheim Honka és Irénke, Mandel Erzi és József, Loyczel Irma, Tamásy Bálint, Buchsbaum Sándor, Bosznay Dezső, Dvorszky Paula, Murárik Bercezi, Rasófszky testvérek, Müller Erzsike.

*

A „Kis Lap“ XL. kötet 19-dik számában közölt találós mese megfejtése: 6-fele sorrendben:

Jani, Katicza, Bandi,
Katicza, Jani, Bandi,
Bandi, Katicza, Jani,
Jani, Bandi, Katicza,
Katicza, Bandi, Jani,
Bandi, Jani, Katicza.

Helyesen fejtették meg: Leskó Irénke és Piroska, Mocsári Rózsika, Sugár Katicza és Márta, Mangold Irén, Weiss Eliz, Roth Adolf és László, Schlichter testvérek, Bosznay Dezső, Reismann testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Frankl Vilmos. Bárhová utazatok, kívánságtokra a kiadó-hivatal utánatok küldi a »Kis

Lap»-ot, ha világosan megírjátok, nyárára hova mentek. Valamivel gondosabb írás elkelne. — **Havas Miklós.** Ha neved nincs ott a megfejtők sorában, leveledet nem kaptam meg. — **Kelemen Blanca.** Szívesen közlöm. Némi apró változtatásokkal meg is fog jelenni. — **Ifj. Csáky Gyula grf.** A küldemény minden esetre élénk elmérem vall. Másképen össze zavarva, sorát

is keritettem. Ez válaszom mamád soraira is. — **Kohn Ferike.** Olvastuk kedves leveledet: Albert bácsi és én. Üdvözlünk mindkettőn. Albert bácsi rövid időn tán meg is látogat benneteket. — **Reitmann testv.** Gondos megrostálás után csak hármat választhattam ki a halmazból, kettején ezeknek is változtatásokat ejtettem. A rejtvénybe egy közkeletű tárgyat, fogalmat, járatos mondatot kell fölvenni. Ily mondatoknak, mint: »a szerencsétlenség hollói«, »Sándor uj (és nem új) tizeze« stb... a nevezett célra semmi becsük. — **Tamásy Bálint.** A »Magyar gyermek-játékgyűjtemény« cz. könyvet minden könyvtárban lehet megrendelni. — **Groszmann Serena.** Mit jelentsen neved alatt ez a szó: »Romlott«? — **Kálmán Tódor és Miklós.** A név nincs kimerítve. Hiányzik a *sebes, ó, só, seb, tó* stb. A másik már beválik. — **Szinyey Rózsika.** A »lőpor« ugyan nem szabatos szó (magyarán »puskapor« annak a neve) de mert különben jól meg van szerkesztve a rejtvény, besoroztam. Ezentúl, ha már a betűket nem is, de a számokat nagyobbira irjad. Kérésedet átadom a kiadó hivatalnak. A két apró mesét besoroztam. — **Bosznay Dezső.** Sikerült. Sorát ejtem. A közlésre szánt képrejtvényeket átadom a fametszőnek: ez megrajzoltatja és kímetszi.

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Szinyey Rózsika 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

Forgó bácsi.

